

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΗΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΘΗΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμῶντες χρόνον
ἔδραμον καὶ πάλιν ὀσὴν γῆν τῶν ἰερθενῶνων.

Ἐστὸ χλιθα καὶ ἐνιακόσα θεκαέξη
κανένας δὴν γνωρίζει τί θὰ τρέξη

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προέβη.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ καὶ φράγα κ' εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—δέ κ' εὐφράγα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσι φέρομεν παντὸς εἰμούσου τσελεπή
ὅτι πολοῦμεν σάματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὄπιστος ἀπ' ἔξω θέλει
δὴν θὰ πληρῶνθ' δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλει.

Ἄπριλη τρίτη κ' εἰκοστή,
Σκευοῦδά στάσις θαυμαστή.

Ποῦντος χλιθα καὶ τρακόσα κ' ἔδδομήνητα σὺν ἐνιά,
δρασίς γέρον μὲ τὸ ζῶρι καὶ μὲ χλιθα θεῶ στασιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος,

Α

Φ.— Εἶδα ποὺ λὲς Βασιλείον
ἔδοξον ὀσὴν ὀφίλιον
ἀπὸ καιροῦ καὶ χρόνου.

Εἶχε καὶ ρώμην ἀρετήν,
εἶχε κ' ἀνδρείας ἀρετήν,
εἶχε καὶ φαμπαρόνου.

Μπόροδο ἔμπροσθ' νὰ προχωρή
χωρὶς καὶ τρόπον νὰ φορή
στὰ πόδια του παπούτσι.

Εἶχε μεγάλην ἀντοχήν
σὲ καθεμίαν ἐποχήν,
ἀλλὰ μὲγαλὸ κροκοῦτσι.

Τελόβος σ' ἔλα τὰ θεινά,
συνείθισε καὶ νὰ παιζῆ
καὶ λόγο νὰ μὴ θγάξῃ.

Κι' ὄσους δὴν τοῦθιναν φῶμιν
ἐν θηνοῦς, βέξη καὶ τιμῆ
νὰ τοὺς ζητωκραυγάξῃ.

Πλὴν τώρα τελευταίως
ἀρθώθη ὄσιν Ἄντατος,
κ' εἶχε καὶ νίκας ἀρεί
καὶ τρόπαια τρανά,
κ' ἐγίνηκε ξανὰ
τοῦ κόσμου τὸ καμάρι.

Καὶ πῶς τὰ καθεστῶτα
θ' ἀλλάζουσε τὰ πρῶτα
ἀλπίζανε πολλοί.

Τῶβαλαν ὀτὰ Βαλκάνια,
καὶ τοῦπλεκαν σταφάνια
Δόσις κ' Ἄνατελή.

Κι' ἤμουν κ' ἔγὼ πολίτης αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου
καὶ περὶ τοῦ παρόντος ὀμίλων μεγαλείου,
κ' ἔδδομήνησα καιροῦ
συγχρόνου τε κ' ἀρχαίου
σὲ στίχους ἤχητροῦς
σπονθείους καὶ τροχάιους.

Κι' ὅταν προσφάτως Περικλῆ, καὶ τοῦτο τὸ Βασιλείον
ἔκανα πῶς ἐξέγασε ρητορικὴν εὐκολίαν,
καὶ μόλις ἔβηνισα καθεὶς τὴ κλέθ' καὶ νικῆ
καὶ προπατῶραν εὐκλιῶν γνησίους ἀπογόνους,
ἀρχίσανε διγόνουσις καὶ πάθη ποταπά,
συνειθισμένα πράγματα κ' ἀπὸ τοῦς πάλαι χρόνου.

Κι' ἐνφ' φρικώδης δαίμων
αἰμακτηρῶν πολέμων
τὸ Σόμπακ ἀμαίνατο.

Κι' ὁ κόσμος ὁ μωρὸς
καὶ σ' ἔλα ὁ μιπρὸς
αἰμειχαρὸς ἀμαίνατο.

Ἐγράφοντο κι' ἐλέγοντο μεγάλας βουρλιαίαις
πὺς τάχα ξαναπλέκονται φρεκταῖς συνωμοταῖς,
κι' ἐνόμιζες συνωμοτῶν πὺς ὁ δῶκουν στίφη
μὲ τροχιομένα ξιφή.

Καὶ κάθε πατριώτην
ἐμπρὸς σου συνωμότην
τὸν ἐβλεπες φρανήρη,
καὶ τρέχοντα ξιφήρη.

Καὶ μούλεγο ν' ξανά
διάφοροι σκαρτάδοι
πὺς ἕνα μαθρὸν τέρας.

Ρομφαῖαν ἀκονᾶ
στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι,
στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας.

Κι' ἀρχίσινα κι' ἐγὼ
νὰ τρέμω, νὰ ριγῶ,
κι' ἐπαθὰ τίποτο φέβο.

Τέτοια τρομοκρατία,
ὅπου χωρὶς αἰετα
παπούτσι νὰ τὸ κέσω.

Μέσοι σ' αὐτὸν τὸν ὄλο
δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο

παρὰ μονάχα σπειρας συνωμότην φρικώδεις
κι' ἐμπρὸς μου παρελαίνουσι μοστηριώδεις.

B

Π. — Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον αὐτὸ, βρε Φασουλή,
ἔως τοῦ μεγαλειῶ του κι' ἐμένα πορτάλεϊ.
Κι' ἐγὼ, καθὼς γνωρίζετε, τοῦτου πολίτης εἶμαι,
καὶ τώρα νεαὶ τὸ ζυνοῦν περὶ Σινδέμου; φῆμαι,
καὶ τώρα στὸ πτολαβρὸν αὐτὸ τῆς πρωτεύουσας
λὲν πὺς προβάλλει κεφαλή τρομακτικῆς Μεδοῦσης.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον αὐτὸ τὸ θεοσάμνον,
ὅπου τὸ φάλομε κι' ἐμῆς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
καὶ τώρα μὲς στὸ θέαμα πολεμικῆς τρομάρας
τρέβει βαθεῖα τὰ σπλάγχνα τοῦ σαράκι φαγομάρας,
καὶ βλέπεις ὀργιάσσανα καὶ πάλιν τὴν διχνοῖαν,
ποῦ τὸ κατέβαψε ποτὲ σ' ἐκείνην τὴν Χαιρώνειαν.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον,
ποῦ βλέπει πάντα γαλανοὶ
νὰ σπλαγγίζουσι ὀφρανοὶ
μὲ ζωδότην ἤλιον.

Καὶ βρίσκει πάντοτε καιρὸν
νὰ τρώγεται νυχθημερόν,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον, Φασουλή,
φρικτὸν προδότην νὰ καλῆ.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον τὸ τώρα καὶ τὸ πρότερον...
καὶ τάχα τις τῶν ζωντανῶν ἢ τῆς τῶν τεθνεώτων
κὲν τῆς παροῦσης ἐποχῆς, κὲν τῆς παλῆς τῆς πρώτης,
δὲν εἶχε τὴν τιμὴν αὐτὴν νὰ βαπτίσῃ προδότης;

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ὅπου προδότης τρέφει,
ἔξρω πὺς τοῦτο τόνομα καὶ τὰ βρέφη,
ὅπου κι' ἐμένα μ' ἐνοχλοῦν οἱ ποῦροι πατριῶται,
καὶ τώρα, φιλαράκο μου, μ' ἀρῶσουσι οἱ προδότηαι

Φ. — Τι λές, μωρὸ;

Π. — Τι νὰ σοῦ πῶ... μ' ἀρῶσ' ἡ προδοσία,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνεται μὲγάλ' ὀνηρησία.

Φ. — Τρελλάθηκες ἡ σωφρονεῖς;

Π. — Καὶ σὲ μὴ χάσῃς ἀδρανῆς,
κι' ἔλα προδότην νὰ γενῆς.

Φ. — Κι' ἐμὲ, ποῦ πάντοτε καὶ νῦν σὸν χάσῃς χάσομερῆς
στὸς δρόμους τριγυρῶν,
μ' αὐτὰ τὰ λόγια φαίνεται πὺς θὰ μὲ καταφέρῃς
προδότης νὰ γανῶ.

Καὶ μ' ἔκανες σιγὰ σιγὰ συμτάθειαν νὰ τρέφω
πρὸς τοὺς προδότης τοὺς φρικτούς, καὶ πρὸς αὐτοὺς νὰ στρέ-
ψω Προσκύνει, σέβου τὸν Θεόν, καὶ τοὺς προδότης τίμα, [φω.
κι' ἂν τύχη νὰ μὲ ὄης ποτὲ καθήμενον σὲ μνημα,
νὰ ξέρῃς πὺς τὸ μνημ' αὐτὸ δὲν εἶναι πατριῶτου,
ἀλλὰ φρικτοῦ προδότηου.

Προδότης ἀπεφάσισα νὰ γίνω, Περιπέλοτο
τοῦ πατριῶτου τὸνομα μακρὰν ἡμῶν ἔρρητο.
Κι' ἔταν προδότηαι σήμερον ἀποκαλοῦνται πάντες,
ἂν πατριῶτης λέγωμαι, μοῦ λένε: καλὴ ἄγτες.

Μὲ σπειρας προδοτῶν κι' ἐμῆς...
τὸν τίτλον τοῦτον τῆς τιμῆς
μ' ἐπαίνους θὰ σοῦ δώσω.

Εἶν' ἕνας τίτλος ζηλευτός,
κι' ἂν καμμιὰ μέρα σὸν θνητός
μοιραῖός τὸ κορδῶσω.

Μὴν ἐλθετε στὸν τάφον μου μὴ χαίμαρρον διακρῶν,
μὰ γράφετε στὸ μάρμαρον τὸ κατηφῆς καὶ κρῶν
πὺς κι' ὁ Ρωμῆος ὁ Παριολῆς, ἐπὶ τὴν κλεινὴν ἱππέτης,
δὲν ἦταν ἄλλο τίποτα, παρὰ κρυφὸς προδότης.

Ἄπο προδότας τρομεροὺς καὶ τώρα πλημμυρίζει
τῆς δόξης τὸ Βασιλεῖον, αὐτάδελφοί μου κάρα,
καὶ νέαις δόξαις καὶ παλῆγαις ἀναποδογυρίζει
οὐκ τὴν κατοικία, ποὺ κλωτῶσα γαμάτη τὴν καρδάρα.

Δράμα καὶ κωμειδύλλιον!
προδότεὶ καὶ ταρτοφροί
φαιδρόνουν τὸ μαζάλου μου.

Μέ τοῦτο τὸ Βασιλεῖον
κι' ἐγὼ συχνά, μαγκούφη,
τραβῶ τὸν διέβολό μου.

Γ'.

Π. — Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ χεὶ κι' ἐπιστρατείας
οὐ χρόνους ἀσιτία,
γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ὅπου βασμοὺς θ' αὐξήσῃ
γιατὶ δὲν ἔχει κἀλπιε τὸ θέντι του νὰ ἔδω.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ παύλα καὶ τελεία
ὄν ἐάζει σὲ πολιτικῆς ἀρχαίας μεγαλεῖα,
καὶ μαγκουράδων παλαιῶν ἐπίταξιν οὐκαρῶνει,
ποὺ τοὺς μεγάλους ἀθλοὺς των διαφημίζουν χρόνοι.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ὅπου μὲ πάθη μαινεται
κι' ἔθνην κἀκείθεν πρὸ καιροῦ μετέφωρον κωμάνεται,
καὶ πατριώται φλογεροὶ δὲν μένουσιν παρὰ μόνον
ἐλίγοι Τούρκοι Μπέηδες ἐκ τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ χεὶ μεγάλη γνῶσι,
μὰ δὲν μπορεῖ νὰ νοήσῃ
πῶς οὐκ παλεύουν οἱ τρανοὶ, μὲ τὰλλα ἔσφινκα
πρέπει νὰ βάλῃς ρήγανη ἴστα κυριαρχικά.

Κι' ὅσο κι' ἀνθέλης ἰστοῦς τρανοὺς φάναζε καὶ τσαμπούνα
μ' ἔλα τὰ δυνατὰ σου...
ὅ, τι κι' ἂν λὲς θὰ γράφωσιν ὁ ἔκλειψιν τὴν πατοῦνα
τὰ δικαιομάτα σου.

Φ. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ τσακνόμεναι,
φωναζῶ, ἐσπερνόμεναι,
ἀλλ' ἔταν ἰστοὺς μεγάλους μικρὸς σηκώσης μύτη
φουνίζεις ἀπὸ σβέρκο, τρελλὲ μου συμπολίτη.

Ἄνω κάτω τριγυρίζω,
τὸ Βασιλεῖον γνωρίζω
τοῦ πυριφλεγῶς ἡλίου.

Ποὺ καὶ γέροντας ὁμοὺς
τοὺς τὸνώναι μὲ χυμοὺς
καὶ μὲ σφρίγος Ἀπριλίου.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὰ πολλὰ
καὶ διάφορα καλὰ,
ποὺ μᾶς ἔχουν κωμωμένα,
πρέπει μόνον νὰ γελᾷ
ἢ καρδιά μας ἐλοένα.

Ο Πρωθυπουργὸς
ἔρχεται γοργός.

Π. — Ποιὸς εἶναι τοῦτος, ποὺ προχωρεῖ
μὲ τόσο μόνος καὶ μὲ μπουρτί;

Φ. — Δὲν τὸν γνωρίζεις, μωρὸ ψωρίτη,
τὸν Πρόεδρό μας τὸν Κυβερνήτη;

